

Predmet: Zoran Vukšić i dr. – Beli Manastir

Poslovni broj predmeta: K-Po₂ 45/2010

Glavni pretres: 15.12.2011.

Izveštaj: Laza Lazarević, posmatrač FHP-a

Ispitivanje svedoka Boška Dubaića

U vreme događaja iz optužnice radio je u upravi SUP-a Beli Manastir. Poznaje optuženog Bertića od rođenja jer je dobar prijatelj sa njegovom porodicom, dok je optuženi Vukšić u vreme događaja iz optužnice bio njegov komšija. Njegova kancelarija se nalazila u drugom delu zgrade SUP-a Beli Manastir, tako da nije mogao da vidi ni da čuje da su neka lica pritvarana, maltretirana i zlostavljana u prostorijama za zadržavanje. O tim događajima je čuo iz glasina. Za ubistva četiri muška člana porodice Čičak i ubistvo Adama Barića je takođe čuo iz glasina, ali nema konkretna saznanja o načinu kako su se ta ubistva desila niti ko je počinitelj tih ubistava. Seća se da je jednom prilikom, tokom 1992. godine, sa optuženim Bertićem i još jednim policajcem pomogao jednoj hrvatskoj porodici koju su maltretirali Srbi koji su se doselili u Baranju.

Komentar:

Suđenje je u publici pratio i otac optuženog Bertića.

Ispitivanje svedoka Nikole Alaice

Svedok je 1991. godine bio policijski inspektor za krvne delikte i teške krađe u SUP-u Beli Manastir. Poznaje optužene. U Kozarcu je živio u vreme kada je izvedena akcija TO i SUP-a Beli Manastir. Pre napada u selu je bio veliki broj pripadnika ZNG i MUP-a RH. Kada je u blizini sela stacioniran mehanizovani bataljon JNA iz sastava Novosadskog korpusa, većina naoružanih pripadnika tih formacija je napustila selo. *Akcija čišćenja* je sprovedena sa ciljem da se iz sela oteraju oni koji su ostali. Za planiranje ove akcije bio je nadležan pukovnik Mišković iz JNA. Svedokova kuća se nalazi u glavnoj ulici u selu (tada se zvala Ulica JNA). Oko 06:00 časova [28.08.1991.] počeo je napad. On se tada nalazio kod svoje kuće. Glavnom ulicom su išli pripadnici *Jarićeve jedinice*, među kojima je video optužene Bertića i Vukšića. Tokom napada je ranjena Matilda Vranić i ambulantom kolima prevezena u Dom Zdravlja u Belom Manastiru. Ne zna kako je ranjena, ali nije je ranio niko od pripadnika *Jarićeve jedinice*. Kada su policajci prošli deo glavne ulice, on je sa suprugom seo u auto i otišao na posao. Čuo je da je u toj akciji, prilikom razmene vatre, ubijen Ivo Malek. Čuo je da je ranjen njegov komšija iz ulice Josip Vid, ali ne zna kako je do toga došlo.

Za vreme njegovog radnog vremena, nije čuo da je neko u prostorijama za zadržavanje maltretiran i tučen. Ne zna šta se dešavalo kad nije bio na poslu.

Čuo je da su ubijena četvorica muškaraca iz porodice Čičak iz Karanca, kao i Adam Barić, ali mu nisu poznate okolnosti njihovog stradanja niti ko su počinioci.

Komentar:

Svedok je više puta opominjan od strane predsednika Veća i tužioca zato što je izbegavao da direktno odgovori na pitanja i često navodio događaje koji nemaju veze sa optužnicom. Čudno je da kao inspektor policije zadužen za krvne delikte ne zna mnogo o ubistvima koja su istraživana, iako on nije bio zadužen za njihovu istragu. Ovo potvrđuje navod svedoka da mu je jednom prilikom došao komšija Čičković i pitao ga da li zna šta se njima desilo, a on mu je odgovorio: *Nemoj sad ništa da pitaš, nije vreme. Saznaće se kad-tad.*

Ispitivanje svedoka Nikole Malinića

Svedok je 1991. godine živeo u Karancu, gde su živeli članovi porodice Čičak, kao i optuženi Strigić. Optuženog Vukšića je znao iz viđenja. U novembru 1991. godine, posle pronalaska tela ubijenog Vinka Čička i njegovih sinova Mate, Ivana i Anta, kod njega je došao optuženi Strigić. On mu je ispričao kako su ubijeni. Rekao mu je da je njemu neko naredio da *maricom* preveze neka četiri lica do Komande u Jagodnjaku. Sa njim u autu su bili i optuženi Vukšić, Zoran Madžarac i još jedan policajac. Krenuli su prema Jagodnjaku i negde usput skrenuli sa glavnog puta. Rekli su mu da zaustavi vozilo i tada su optuženi Vukšić i Madžarac počeli da izvode jednog po jednog zarobljenika. On im se tad usprotivio, ali mu je optuženi Vukšić stavio pištolj na čelo, nakon čega se optuženi Strigić sklonio. Tada su ubijena sva četvorica Čičkovi. Optuženi Strigić mu je rekao da je slučaj prijavio nekome, ali se svedok ne seća kome.

Komentar:

Svedok je saslušan putem video-konferencijske veze sa Županijskim sudom u Osijeku.

Ispitivanje svedoka Lasla Petitija

Svedok od svog rođenja živi u Karancu. Optuženi Strigić je 1991. godine bio njegov komšija, kao i porodica Čičak. Dana 17.10.1991. godine, oko 08:00 časova, kombajnom je krenuo u žetvu. Dok je prolazio pored kuće Boška Đurkovića, video je optuženog Vukšića, Zorana Madžarca i još jednog viskokog, krupnog policajca sa naočarima [opis se poklapa sa izgledom optuženog Hrnjaka]. Optuženi Vukšić i Madžarac su bili obučeni u maskirne uniforme, a treći policajac je imao plavu uniformu. Madžarac je nosio automatsku pušku. Službeni auto *Zastava 101* je ostao kod kuće Boška Đurkovića a njih trojica su peške otišli do kuće porodice Čičak. Sutradan je čuo da su četvorica Čičkova nestali.

Za nečovečna postupanja prema pritvorenim licima u SUP-u Beli Manastir je čuo iz priča, a zna i za jedan konkretan slučaj. Jedan muškarac iz Kozarca je uhapšen i odveden u zgradu SUP-a, a posle dva dana, kada je pušten, bio je sav u modricama.

Komentar:

Svedok je veoma uverljivo svedočio i nije odavao utisak da želi nekoga neosnovano da tereti. O optuženom Strigiću je govorio da se tokom rata ponašao veoma korektno prema svim stanovnicima Karanca, kao i da je mnoge hrvatske i mađarske porodice spasio od maltretiranja. Optuženi Vukšić je veoma burno reagovao kada je svedok izjavio da je imao bradu do pupka, nazivajući svedoka lažovom, zbog čega je opomenut od strane predsednika Veća. Svedok je naveo da je on lično saslušavan od strane Boška Đurkovića na okolnosti pogibije njegovog sina Ilije, koji je ubijen 15.08.1991. godine. On je optuživao svedoka da je znao da će mu sin biti ubijen, a da to nije prijavio. A posle mu je rekao: *Za smrt mog sina platiće deset Hrvata*. Nakon toga je ispalio rafal u njegovom pravcu, ali je svedok skočio kroz prozor i pobjegao. Posle par dana je napustio Baranju i otišao u Nemačku. Svedočenje ovog svedoka je u suprotnosti sa svedočenjem Boška Đurkovića, koji je 13.12.2011. godine svedočio da nikada nije želeo da se sveti Hrvatima za smrt svog sina. Ovo svedočenje je u saglasnosti sa odbranom optuženog Strigića, koji je rekao da su optuženi Vukšić i Madžarac ubili Čičkove u znak odmazde za ubijenog Iliju Đurkovića, a na nagovor Boška i njegove supruge Cvete.